

Arrest

nr. 129 270 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. WUYTS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij beslissing van 14 april 2014 werd het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten, onder bijlage 20. Dat is de bestreden beslissing:

“BESLISSINGTOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie,

Artikel 4ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een 8etg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkenen leggen rekeninguittreksels voor met overzichten van inkomsten. De referentiepersoon ontvangt een pensioen van € 1011,70 per maand. Alsook ontvangt de referentiepersoon onderhoudsgeld van de zoon, aangezien deze zoon geen referentiepersoon is van betrokkene kunnen we deze inkomsten niet aanvaarden. Er werden eveneens loonfiches van de zoon voorgelegd hier wordt geen rekening mee gehouden omdat de zoon niet de referentiepersoon betreft. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België € 1000 bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische onderdaan voor haar alleen al order deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene een huur betaald van € 500,00 en eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen.

Aangezien aan bovenstaande niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan: “Schending van artikelen 40ter en 42 Vreemdelingenwet; artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen van artikel 40ter Vw omdat zij niet kan aantonen dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van de openbare overheden. Artikel 42, lid twee Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: (...). Verweerster stelt in haar bestreden beslissing ten onrechte dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar gezin te voorzien om te voorkomen dat zij ten laste zouden vallen van openbare overheden. Verwerende partij stelt daarbij dat de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter Vw, moet minstens gelijk zijn aan honderd twintig procent van het leefloon. Voor een persoon met een gezin ten laste komt dit concreet neer op een inkomen van 1 307,784 EUR/maand. De moeder van verzoekster, zijnde de referentiepersoon, ontvangt maandelijks een pensioen van 1011,70€. Daarnaast ontvangt zij een onderhoudsbijdrage van haar zoon gelijk aan 450 a 500€ maand (stuk 2). Totaal komt dit neer op een inkomsten van 1461,70€ hetzij 1511,70/maand. Artikel 40ter lid 3 Vw stelt dat deze inkomsten dienen stabiel, toereikend en regelmatige te zijn. Vervolgens wordt gesteld "Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.(eigen onderlijning) Deze bepaling houdt twee regels in, ni. dat betrokkene dient aan te tonen dat zij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Er wordt hier geen minimumgrens van inkomsten opgelegd door de wetgever noch waaruit deze inkomsten dienen te bestaan. Dit onderstelt dat betrokkene met alle middelen kan aantonen dat de inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt, voldoende zijn om ervoor te zorgen dat zij niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Aan de DVZ wordt hier een appreciatiemarge overgelaten om te oordelen over de regelmaat, stabiliteit en toerekenbaarheid van die inkomsten. Deze redenering vindt tevens steun bij het CHAKROUN arrest van het Hof van Justitie die stelt dat het eisen van een inkomensvereiste uit den boze is: (...). Tweede onderdeel van deze bepaling daarentegen stelt dat indien men over de bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie wordt geacht aan die voorwaarde voldaan te zijn. D.w.z. indien men over een inkomsten beschikt van minstens 1 307,784 EUR/maand er geen controle a posteriori meer mogelijk is door de DVZ over de toerekenbaarheid of de stabiliteit van deze inkomsten. Er wordt geacht dat men aan die voorwaarde voldoet. Er is hier m.a.w. sprake van een dwingend recht zonder controle mogelijkheid naderhand door de DVZ. Er wordt hier

evenmin bepaald waaruit deze inkomsten dienen te bestaan. Slechts in de volgende gevallen wordt er geen rekening gehouden met deze inkomsten (...). Uit de voorgelegde stukken blijkt genoegzaam dat verzoekster, minstens de referentiepersoon, maandelijks over inkomsten beschikt van +- 1500€. Deze inkomsten zijn stabiel, toereikend en regelmatig. Evenmin worden deze inkomsten uitgesloten door artikel 40ter, lid drie Vw. Hieruit volgt dat verzoekster op voldoende wijze heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, Vw.

Niettemin weigert verwerende partij rekening te houden met deze inkomsten. Zij stelt als volgt "betrokkenen leggen rekeninguittreksels voor me overzicht van inkomsten. De referentiepersoon ontvangt een pensioen van € 1011,70€ per maand. Alsook ontvangt de referentiepersoon onderhoudsgeld van de zoon, aangezien deze zoon geen referentiepersoon is van betrokkene kunnen we deze inkomsten niet aanvaarden." Het dient opgemerkt te worden dat het onderhoudsgeld dat de referentiepersoon maandelijks van haar zoon ontvangt betreft wel degelijk de inkomsten van de referentiepersoon, zijnde de moeder van verzoekster, en niet de inkomsten van de zoon. Verweerster is dan ook onredelijk door te stellen dat deze de inkomsten van de zoon betreffen. Vermits de maandelijks inkomsten van de referentiepersoon +- 1500€ bedragen, hetgeen meer is dan het gestelde minimum van 1 307,784 EUR/maand, voldoet verzoekster onvoorwaardelijk aan de bepalingen van artikel 40ter Vw. Door geen rekening te houden met deze inkomsten enerzijds en te stellen dat deze inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn, schendt verweerster artikel 40ter Vw en de formele motiveringsplicht. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980. De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993). Bovendien legt artikel 42 Vw de verplichting op het bestuur om een onderzoek te voeren naar de eigen behoeften van de burger van de Unie die verhoogd wordt en van zijn familieleden te bepalen zulke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). In de veronderstelling dat de inkomsten van de referentiepersoon enkel en alleen zouden bestaan uit haar pensioen die 1011,70€/maand bedraagt, kon verweerster niet redelijk beslissen dat deze inkomsten onvoldoende zijn om ervoor te zorgen dat verzoekster niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Verzoekster verblijft immers sinds 2012 bij haar moeder en is tot op heden niet ten laste gevallen van het sociaal bijstandstelsel. Hiertoe heeft zij tevens een attest van het OCMW voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster zich niet heeft beroepen op een OCMW steun. Op het moment van de bestreden beslissing, zijnde op 14.04.2014, verbleef verzoekster reeds twee jaar in België zonder dat zij ten laste was gevallen van de overheden. Indien verweerster de nodige behoefteanalyse had gedaan in hoofde van de referentiepersoon kon zij vaststellen dat de inkomsten waarover de referentiepersoon beschikte voldoende was voor het gezin om in hun eigen behoeften te voorzien. Een verwijzing naar de huurprijs van 500€ die de referentiepersoon dient te betalen veronderstelt geen behoefteanalyse in de zin van artikel 42Vw. Verweerster is manifest in gebreke gebleven in haar taak als een zorgvuldig bestuur en heeft artikel 42 alsook de formele motivering die op haar rust, geschonden. Dat, zoals blijkt, is dit niet het geval en heeft verweerster gefaald in haar taak als zorgvuldig bestuur om aan correcte feitenvinding te doen. Dat ze niet het minste moeite heeft gedaan om de dienstige stukken uit het administratief dossier te bestuderen en haar beslissing derhalve niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier, terwijl dit wel verwacht wordt van elk zorgvuldig bestuur. Dat bovendien, zoals reeds gesteld, legt de wet geen minimumgrens van inkomsten op. Er wordt enkel gesteld dat ingeval men over inkomsten zou beschikken van meer dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie men wordt geacht aan de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen te voldoen zonder afbreuk te doen aan het eerste lid van deze bepaling. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

2.2. De verwerende partij repliceert: "De moeder van verzoekende partij zou weldegelijk beschikken over inkomsten die het wettelijk referentiebedrag evenaren gelet op het onderhoudsgeld dat zij krijgt van haar zoon. Overeenkomstig het arrest Chakroun van het Hof van Justitie zou verzoekende partij met alle middelen kunnen aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Een Verwijzing' naar de huurlasten zou geen behoefteanalyse in de zin van artikel 42 inhouden. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij met haar kritiek aangeeft kennis te hebben kunnen nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing, zodat voldaan is aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Waar zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling daarvan is de Raad niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303) De verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is niet dienstig, gezien de onderhavige situatie geen aanknopng vindt met het Unierecht. Verzoekster wenst immers de gezinshereniging met een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer. Als familielid van een Belgische onderdaan valt verzoekende partij evenmin onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG, dat tót doel heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde lande die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, in het kader waarvan het arrest Chakroun werd geveld. Het Hof van Justitie oordeelt traditioneel dat het Unierecht niet van toepassing is op zuiver interne situaties en dat de lidstaten bevoegd zijn om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen. Het Grondwettelijk Hof bevestigde bij arrest van 26 september 2013 nr. 121/2013 dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een zuiver interne bepaling is, die niet voortvloeit uit het Unierecht. Artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Belgische onderdaan moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het Grondwettelijk Hof heeft bij arrest 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat de ratio legis van die voorwaarde HvJ, 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 60, Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.44.1) erin bestaat erop toe te zien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bij stand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Tevens oordeelde het Grondwettelijk Hof dat de wetgever aldus een billijk evenwicht heeft verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voorbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen. (Grondwettelijk Hof, arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.5)

Gelet op de ratio legis van de inkomensvoorwaarde is het niet kennelijk onredelijk om het onderhoudsgeld dat de referentiepersoon krijgt van haar zoon niet in rekening te nemen. De stortingen van de zoon gebeuren immers op vrijwillige basis, zonder dat enig objectief element wijst op het bestaan van een minstens natuurlijke verbintenis daartoe die de continuïteit van dit 'inkomen' kan verzekeren. De louter feitelijke vaststelling dat de zoon van de referentiepersoon bedragen heeft gestort op haar bankrekening met de vermelding 'onderhoudsgeld' - waartoe hij overigens pas overging nadat aan verzoekende partij de eerste keer het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd omdat het pensioen van de referentiepersoon voldeed niet voldeed de wettelijke inkomensvoorwaarde - kan immers niet voldaan om het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin "of in de loop van hun verblijf" om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, "aanzienlijk" te beperken.

Derhalve redeneert verwerende partij in de bestreden beslissing terecht dat het gestorte "onderhoudsgeld" in het licht van het geldend wettelijk kader moet worden beschouwd als onderdeel van het inkomen van de zoon van de referentiepersoon en niet van dé referentiepersoon zelf. Terecht motiveert het bestuur dat die bedragen niet in aanmerking kunnen worden genomen, gezien zij afkomstig zijn van een andere persoon dan de referentiepersoon. Waar verzoekende partij argumenteert als zou de ex artikel 42 van de wet van 15 december 1980 uitgevoerde behoefteanalyse de vorm aannemen van een loutere verwijzing naar de huurlasten, faalt het middel in feite. In de

bestreden beslissing wordt daarentegen een situatieschets gemaakt van de vermoedelijke toekomstige levensomstandigheden van verzoekende partij en haar moeder na gezinshereniging, aan de hand van de beschikbare elementen. Daarbij wijst verwerende partij op het feit dat het inkomen van de moeder al onder de armoedegrens ligt, wat in combinatie met een maandelijkse huurprijs van 500 euro niet kan volstaan om aan een tweede persoon een menswaardig bestaan te verzekeren.”

2.3. De vaststelling dat het onderhoudsgeld dat de referentiepersoon ontvangt van haar zoon niet wordt aanvaard als inkomen, aangezien deze zoon geen referentiepersoon is, vormt het determinerend motief voor de beslissing tot weigering van verblijf.

De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen voor dat de vreemdelingenwet vereist dat de voorwaarde om over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, wordt aangetoond op basis van de inkomsten van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Betrokkenen leggen rekeninguittreksels voor met overzichten van inkomsten. De referentiepersoon ontvangt een pensioen van € 1011,70 per maand. Alsook ontvangt de referentiepersoon onderhoudsgeld van de zoon, aangezien deze zoon geen referentiepersoon is van betrokkene kunnen we deze inkomsten niet aanvaarden.”*

De verwerende partij laat echter na te verwijzen naar een concrete bepaling in de vreemdelingenwet waarin deze vereiste kan worden gelezen. Alleszins kan in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is gesteund, zulke strikte vereiste niet worden gelezen.

Uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat wanneer familieleden een Belgische onderdaan vervoegen, deze over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ‘beschikt’, er een bewijs moet worden geleverd dat de Belgische onderdaan over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat familieleden ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel.

Blijkens de bestreden beslissing en de nota van de verwerende partij, is de gemachtigde van oordeel dat er geen rekening moet worden gehouden met het onderhoudsgeld dat de referentiepersoon ontvangt van haar zoon. De verwerende partij meent dat het de referentiepersoon is die dient aan te tonen over een inkomen te beschikken.

De gemachtigde diende derhalve wel rekening te houden met de inkomsten die door de Belgische referentiepersoon ontvangt van haar zoon. De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven. En heeft hierdoor kennelijk onredelijk gehandeld.

De formele motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting die de verwerende partij in de nota geeft over *“de ratio legis van de inkomensvoorwaarde”* en *“het gestorte ‘onderhoudsgeld’”* is een a posteriori motivering die het gebrek in de motivering van de bestreden beslissing niet vermag te herstellen.

Het enig middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC